

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชา
ผลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยนักเรียนชายและหญิง
อายุระหว่าง 15-17 ปี กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในปีการศึกษา 2525 จาก
โรงเรียนมัธยมศึกษาแบบสหศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่
โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โรงเรียนปทุมฉัตรคุณ โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ โรงเรียน
มิ่งทองหลวงวิทยา และโรงเรียนทอวัง เป็นนักเรียนชายโรงเรียนละ 40 คน และ
นักเรียนหญิงโรงเรียนละ 40 คน รวมเป็นนักเรียนชาย 200 คน นักเรียนหญิง 200 คน
รวมประชากรทั้งหมด 400 คน

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม.พี.ไอ. ไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากร
จำนวน 900 คน จาก 5 โรงเรียน ๆ ละ 180 คน เมื่อทดสอบแล้วได้ตรวจคะแนน
บุคลิกภาพของนักเรียนทั้งหมด แล้วเปลี่ยนคะแนน เอ็ม.พี.ไอ. ที่ได้ เป็นคะแนน
เปอร์เซ็นต์ไทล์ เพื่อใช้เป็นหลักในการจัดระดัผลการแสดงตัวของนักเรียน หลังจากนั้น
ได้คัดเลือกเฉพาะผู้ที่ได้คะแนนบุคลิกภาพอยู่ในระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1 - 25 ซึ่งถือว่าเป็น
เป็นพวกที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว โดยคัดเลือกนักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว
โรงเรียนละ 20 คน และนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวโรงเรียนละ 20 คน
จากนั้นได้คัดเลือกผู้ที่มีคะแนนบุคลิกภาพอยู่ในระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 76 - 99 ซึ่งถือว่าเป็น
เป็นพวกที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว เป็นนักเรียนชายโรงเรียนละ 20 คน และนักเรียนหญิง
โรงเรียนละ 20 คน รวมผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจำนวน 200 คน และผู้ที่มีบุคลิกภาพ
แบบแสดงตัวจำนวน 200 คน จากนั้นได้บันทึกคะแนนเฉลี่ยเฉพาะวิชาผลศึกษา 2 วิชา
คือ วิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชากายสองมือ ของนักเรียน 400 คนที่ได้คัดเลือกไว้
ซึ่งนักเรียนเหล่านี้กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2525 และได้นำ

คะแนนเฉลี่ยของวิชาทั้งสองไปหาค่ามัธยิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ต่อจากนั้น
ได้นำค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไปวิเคราะห์ความแปรปรวนสอง-
ทาง (Two-way Analysis of Variance) โดยมีลักษณะบุคคลิกภาพ และเพศ เป็น
ตัวแปรอิสระ และไต่ทดสอบความมีนัยสำคัญของคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเป็นรายคู่
ด้วยวิธี นิวแมน - คูลส์ (Newman-Keuls Test)

สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนชายและหญิงที่มีบุคลิกภาพต่างกัน มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษา
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวและแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณารายละเอียดของผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรม
เข้าจังหวะแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรม
เข้าจังหวะแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. นักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรม
เข้าจังหวะแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคานสองมือ
แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
5. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคานสองมือ
แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
6. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคานสองมือ
แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
7. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคานสองมือ

แตกต่างกันกับนักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

8. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคานสองมือแตกต่างกันกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

9. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคานสองมือรวมกัน แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

10. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคานสองมือรวมกัน แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

11. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคานสองมือรวมกัน แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

12. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคานสองมือรวมกัน แตกต่างกับนักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

13. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคานสองมือรวมกัน แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

14. นักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคานสองมือรวมกัน แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักเรียนชายและหญิงที่มีบุคลิกภาพต่างกัน มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งก็ตรงกับผลการวิจัยนี้ที่พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยนี้ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์และทิศทางของคะแนนสัมฤทธิ์ผล

ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มเก็บตัว และกลุ่มแสดงตัว ตามตารางที่ 2, 3 และ 4 ประกอบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียน ในตารางที่ 5, 7 และ 9 ปรากฏว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิผลทางการเรียน วิชากิจกรรมเข้าจังหวะสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สำหรับวิชาคานสองมือ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีสัมฤทธิผลทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาคานสองมือรวมกัน สูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เอนทวิสเทิล และ คันนิงแฮม¹ (Entwistle and Cunningham, 1968) ดีเซนา² (Desena, 1964) ริดดิ้ง³ (Ridding, 1966) และ อูโร ลิงท์ไค⁴ ที่พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาพลศึกษา สูงกว่านั้น เป็นเพราะว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่นักเรียนจะคงปฏิบัติด้วยตนเอง และจะคงกล้าแสดงออก ต้องเข้าร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น ต้องฝึกทักษะใหม่ ๆ ที่อยู่ในบทเรียน ซึ่งนักเรียนจะคงกล้าแสดงออก นักเรียนที่มีลักษณะเก็บตัว ชอบอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ทำงานตามลำพัง ไม่ชอบทำงานเป็นกลุ่ม ลักษณะเช่นนี้ อาจเป็นเหตุทำให้นักเรียนผู้นั้น ฝึกทักษะต่าง ๆ ในวิชาพลศึกษาให้เกิดความชำนาญได้ยาก ซึ่งตรงข้ามกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว จะกล้าแสดงออก กล้าฝึกทักษะใหม่ ๆ และชอบเล่น หรือ

¹N.J. Entwistle and S. Cunnibgham, "Neuroticism and School Attainment - A Linear Relationship," pp. 123-132.

²Paul A Desena, "The Role of Consistency in Identifying Characteristics of Three Levels of Achievement," p. 145.

³L.W. Ridding, "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetics," p. 397.

⁴อูโร ลิงท์ไค, "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว กับสัมฤทธิผลทางการเรียน," หน้า 43-44.

ทำงานเป็นกลุ่ม ลักษณะ เช่นนี้ จะทำให้นักเรียนผู้นั้นเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ในวิชาพลศึกษา ได้เร็วและดีกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

ไอเซนค ¹ (Eysenck, 1972) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวและแบบแสดงตัวไว้ว่า

ลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวนั้น เป็นผู้ที่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมที่มีความสนุกสนาน ชอบความตื่นเต้น ไม่ชอบตำราหรืออ่านหนังสือตามลำพัง ไม่ชอบสิ่งที่จำเจ ซ้ำซาก และมีความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ เสมอ . . . ส่วนผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว นั้น เป็นพวกที่เงียบขรึม สงบเสงี่ยม ชอบอ่านหนังสือมากกว่าที่จะต้องออกไปพบปะ กับบุคคลอื่น นอกจากเพื่อนที่สนิทกันเท่านั้น ไม่ชอบความตื่นเต้น . . .

นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยพบว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ มีความวิตกกังวลสูง² ปรักทิวโมติ³ และมีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ⁴ เมื่อนำลักษณะของ ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวไปพิจารณาร่วมกับจุดประสงค์การเรียนการสอน และลักษณะรายวิชาของคาบสองมือ และวิชากิจกรรมเข้าจังหวะที่ . . . มุ่งส่งเสริม ความกล้า ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถในการแสดงออกในกิจกรรมเข้าจังหวะ

¹ H.J. Eysenck, The Dynamics of Personality, cited by F.D.Naylor, Personality and Education Achievement (Sydney: John Wiley & Sons, Australia Pty., 1972), p. 47.

² ชูชีพ อ่อนโคกสูง, "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง กับคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดี" (ปริษณานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516), หน้า 97.

³ Donovan J. Watley, "Personality Adjustment and Prediction of Academic Achievement" Journal of Applied Psychology 49 (February 1965): 20-23.

⁴ E.P. Torrance, Guiding Creative Talent (Eglewood Cliff, N.J.; Prentice-Hall, 1965), p. 65.

และการตี การร่ำ การต่อสู้ป้องกันตัวในการเล่นคาบสองมือ . . . " ¹ ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนของวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือ ส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ต้องมีการเคลื่อนไหว มีการแสดงออกอยู่เสมอ ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความกล้าที่จะแสดงออก ต้องสามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ เพราะในวิชากิจกรรมเข้าจังหวะนั้นจะต้องมีการจับคู่เต้นรำ หรือต้องเต้นรำร่วมกันเป็นหมู่ ๆ ส่วนในวิชาคาบสองมือนั้นก็มี การร่ำไมร่ำ การตี และการต่อสู้ป้องกันตัวเป็นส่วนใหญ่ และนักเรียนทุกคนก็ต้องฝึก ต้องมีการแสดงออก กิจกรรมเช่นนี้ ถ้านักเรียนไม่ชอบความตื่นเต้น ไม่ชอบทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น เกิดความอาย วิทกกังวล หรือกลัวเพื่อนหัวเราะเยาะ จะทำให้เกิดความไม่เชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าฝึกทักษะ ไม่กล้าแสดงออก ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ซึ่งจะทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือเท่าที่ควร ส่วนผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว จะประสบความสำเร็จและสามารถทำคะแนนได้ดีกว่า

นอกจากนี้ ยังมีผลการวิจัยบางเรื่องที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่เป็นนักกีฬาหรือผู้ที่ประสบความสำเร็จทางก้านกีฬานั้น มักจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมากกว่าเก็บตัว

ลิทเทิล² (Little, 1969) ได้ทดสอบบุคลิกภาพของผู้ที่เป็นนักกีฬาและผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกีฬา ปรากฏว่า ผู้ที่เป็นนักกีฬามีลักษณะการแสดงตัวสูง และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี ส่วนผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกีฬาจะมีลักษณะเก็บตัว และปรับตัวเข้ากับสังคมได้ไม่ดี

ไวท์ทิง และ สเตมบริดจ์³ (Whiting and Stembridge, 1965) ได้สำรวจ

¹กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524, หน้า 182-192.

²J.C. Little, "The Athlete's Neurosis - A Deprivation Crisis," cited by Richard M. Suinn, Psychology in Sport: Method and Application (Minnesoya: Burgress Publishing Company, 1980), p.151.

³H.T.A. Whiting and D.E. Stembridge, "Personality and the Persistent Non-Swimmer," cited by Ibid., p. 341.

บุคลิกภาพของนักว่ายน้ำและผู้ที่ไม่ได้เป็นนักว่ายน้ำ โดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ เจเอ็มพีไอ (Junior Maudsley Personality Inventory) ปรากฏว่า ผู้ที่ไม่ได้เป็นนักว่ายน้ำ จะมีอาการทางประสาทและมีลักษณะ เก็บตัวมากกว่าผู้ที่เป็นนักว่ายน้ำ

บูท¹ (Booth, 1958) ได้ทดสอบบุคลิกภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นนักกีฬาและไม่ได้นักกีฬาโดยใช้แบบทดสอบเอ็มเอ็มพีไอ (Minnesota Multiphasic Personality Inventory) ปรากฏว่า ผู้ที่เป็นนักกีฬามีความวิตกกังวลต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกีฬาอย่างมีนัยสำคัญ ความวิตกกังวลสูงเป็นลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ดังนั้นจึงอาจจะเป็นไปได้ว่าผู้ที่เป็นนักกีฬามีลักษณะการแสดงตัวมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกีฬา

พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์² ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬากับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปรากฏว่า นักเรียนที่มีการปรับตัวทางสังคมสูง ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีทักษะทางกีฬาคือดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีการปรับตัวทางสังคมต่ำ

จากผลการวิจัยเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมักจะประสบผลสำเร็จในการเล่นกีฬาและมีทักษะทางกีฬาคือดีกว่าผู้ที่ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ ที่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว สูงกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

¹E.G. Booth, "Personality Traits of Athlets Measure by The MMPI," cited by A. Craig Fisher, Psychology of Sport (California: Mayfiel Publishing Com., 1976), p. 337.

²พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬากับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 27.

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลการวิจัยของ ลินน์ และ กอร์ดอน¹ (Lynn and Gordon, 1961) ไคลน์² (Kline, 1966) และ ซาเวจ³ (Savage, 1962) ที่พบว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว แล้วก็จะพบว่ามีความแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะในการวิจัยดังกล่าวใช้สัมฤทธิผลทางการเรียนจากหลายวิชาด้วยกัน ส่วนการวิจัยนี้ใช้เฉพาะสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาเท่านั้น ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าวิชาต่าง ๆ เหล่านั้นมีลักษณะการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลต่างกับกับวิชาพลศึกษา จึงทำให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกัน นอกจากนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษานั้นมีระดับการเรียนต่างกัน คือ การวิจัยดังกล่าวใช้กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนการวิจัยนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เรียนในระดับมัธยมศึกษา จึงทำให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกัน

ในการศึกษาความแตกต่างของสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาในกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ปรากฏว่า โดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนชายมีสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างกับนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่เมื่อพิจารณาค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ตามตารางที่ 2, 3 และ 4 ประกอบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนในตารางที่ 5, 7 และ 9 ก็จะได้เห็นว่า นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เช่นเดียวกันกับวิชาคานสองมือที่นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาคานสองมือรวมกัน ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เช่นเดียวกัน

¹R. Lynn and I.E. Gordon, "The Relation of Neuroticism and Extraversion to Intelligence and Educational Attainment," pp. 194-203.

²Paul Kline, "Extraversion, Neuroticism and Academic Performance among Canadian University Students," pp. 92-93.

³R.D. Savage, "Personality and Academic Performance," pp. 251-253.

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชายทั้งวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาคาบสองมือนั้นเป็นเพราะว่าลักษณะกิจกรรมของวิชากิจกรรมเข้าจังหวะนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายให้เข้ากับจังหวะเพลง ซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและประสาทที่จะสั่งงานให้ร่างกายเคลื่อนไหวไปตามจังหวะ นอกจากนี้ยังต้องอาศัยความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความอ่อนช้อย ความนุ่มนวลในการเคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ เป็นกิจกรรมที่ไม่ต้องใช้กำลังมาก มีความเหนื่อยน้อย ลักษณะเหล่านี้ที่นักเรียนชายมักไม่ค่อยชอบ ซึ่งตรงข้ามกับนักเรียนหญิงที่ชอบกิจกรรมประเภทนี้มากกว่านักเรียนชาย ดังนั้นจึงทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย

ส่วนวิชาคาบสองมือนั้น ลักษณะกิจกรรมเป็นการต่อสู้ป้องกันตัวอย่างหนึ่ง มีทั้งทักษะการรำ การตีหรือการฟัน " . . . และการที่จะทำให้ดี มีความสวยงามมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับกาฝึกกล้ามเนื้อ เอ็น ข้อมือ ข้อเท้า ฯลฯ ให้มีความอ่อนช้อย มีความสัมพันธ์กันอย่างไร"¹ และต้องอาศัยความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขน ขา ความคล่องแคล่วในการรุก การรับ และการหลบหลีก ลักษณะเช่นนี้นักเรียนชายน่าจะทำได้ดีกว่านักเรียนหญิง เพราะได้เปรียบในเรื่องความแข็งแรง ความคล่องแคล่วในการรุก การรับ การหลบหลีก การตี และการต่อสู้ แต่ปรากฏว่านักเรียนหญิงกลับทำได้ดีกว่า ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่า วิชาคาบสองมือเป็นวิชาที่มีความละเอียดอ่อน สวยงาม อ่อนช้อย มีลีลาของนาฏศิลป์รวมอยู่ด้วย ซึ่งจะต้องอาศัยความนุ่มนวล ความอ่อนช้อยในการรำรำ ดังนั้น ในเวลาประเมินผลทักษะการรำไม้รำ การตีลูกไม้ และการแสดงการต่อสู้ ครูจึงได้ใช้ลักษณะเหล่านี้เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนน ลักษณะเช่นนี้ นักเรียนหญิงย่อมจะได้เปรียบ และทำได้ดีกว่า เพราะนักเรียนหญิงมีความอ่อนช้อย และความนุ่มนวลอยู่ในตัวมากกว่านักเรียนชายอยู่แล้ว ในขณะที่นักเรียนชายมีลักษณะที่ตรงข้ามกับนักเรียนหญิง และ " . . . ไม่สนใจเกณฑ์ที่ครูใช้ในการประเมินผลมากนัก"² ด้วยเหตุนี้จึงน่าจะ

¹ เอนก ช่างน้อย, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 13.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 120.

ทำให้คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสองมือของนักเรียนหญิงจึงสูงกว่านักเรียนชาย

มีข้อสังเกตบางประการที่แสดงให้เห็นว่า นักเรียนหญิงมีโอกาสได้คะแนนวิชา กิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาภาษาอังกฤษสองมือสูงกว่านักเรียนชาย คือ

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกัน นักเรียนแต่ละคนจะชอบทำกิจกรรมและงานอดิเรกประเภทที่แสดงลักษณะเฉพาะเพศของตน¹ ดังได้กล่าวแล้วว่า ทั้งวิชาภาษาอังกฤษสองมือและวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ เป็นวิชาที่ลักษณะของกิจกรรมมีความอ่อนช้อย มีความละเอียดอ่อนสวยงามรวมอยู่ด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะของเพศหญิง จากลักษณะดังกล่าวแล้ว อาจจะเป็นเหตุให้นักเรียนหญิงชอบวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาภาษาอังกฤษสองมือน่ากว่านักเรียนชาย จากการสำรวจความต้องการของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาทั่วไป ปรากฏว่า กิจกรรมที่นิสิตหญิงชอบเป็นอันดับ 1 คือ เทนนิส รองลงไป คือ บาสเกตบอล และลีลาศ ส่วนกิจกรรมที่นิสิตชายชอบเป็นอันดับ 1 คือ ฟุตบอล รองลงไปคือ บาสเกตบอล และวอลเลย์บอล² จะเห็นได้ว่า ความสนใจของนิสิตหญิงและชายต่างกัน และนิสิตหญิงยังมีความสนใจในวิชาลีลาศ ซึ่งเป็นกิจกรรมเข้าจังหวะอย่างหนึ่งอีกด้วย นิสิตชายมีความสนใจในกิจกรรมลีลาศน้อยกว่า เมื่อลักษณะความสนใจของหญิงและชายต่างกันเช่นนี้ จึงอาจเป็นไปได้ที่คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาภาษาอังกฤษสองมือของนักเรียนหญิง สูงกว่านักเรียนชาย ซึ่งเป็นธรรมดาที่นักเรียนชอบวิชาใด ก็จะสนใจวิชานั้น ๆ เป็นพิเศษ และทำคะแนนได้ดี

2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีลักษณะความสนใจในการเรียนการสอนต่างกัน ความสนใจ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

¹ ทัศนียา มากวิริยะ, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับงานอดิเรกของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2518" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

² ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพชร และ รัชณี ชวิญบุญจัน, รายงานการวิจัย เรื่องความต้องการของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525).

ถ้านักเรียนผู้ใดไม่มีความใส่ใจในการเรียน การที่จะทำอะไรก็ตามให้ไต่คืบนั้นย่อมเป็นไปได้ยากเกี่ยวกับเรื่องนี้ วรศักดิ์ เพียรชอบ และสุจริต เพียรชอบ¹ ได้สำรวจความต้องการที่สำคัญของนักเรียนไทยในชั้นมัธยมศึกษา ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีความต้องการทางด้านสติปัญญาสูงกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ นักเรียนหญิงยังมีความต้องการในระดับมากที่สุด ในด้านการศึกษาที่ให้อำนาจสูงขึ้น ต้องการเป็นผู้มีสิทธิในการเล่าเรียน แสดงว่านักเรียนหญิงมีความใส่ใจในการเรียนมากกว่านักเรียนชาย ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของยัง เฝือกนิยม² ที่พบว่า นักเรียนหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนมากกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กวงเกื้อน พันธุนาวิน และ บุญยิ่ง เจริญยิ่ง³ ที่พบว่า เด็กวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญต่อการศึกษา ความประพฤติของตนมากกว่านักเรียนชาย วัฒนา พลอยพราว⁴ ได้สำรวจองค์ประกอบทางบุคลิกภาพของวัยรุ่นชายและหญิงในจังหวัดสิงห์บุรี และกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า บุคลิกภาพในด้านความสามารถในการรับผิดชอบของนักเรียนชายต่ำกว่านักเรียนหญิง - อนันต์ จันทร์ทวี⁵ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับความคิดแบบสอบสวนและความถนัดทางการเรียน ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ดังนั้น

¹ วรศักดิ์ เพียรชอบ และ สุจริต เพียรชอบ, รายงานการวิจัย เรื่องความต้องการที่สำคัญของนักเรียนไทยในชั้นมัธยมศึกษา (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), 2: 640.

² Young Phuekniyom, "A Study of Children's Attitudes Towards School in General in a Secondary School in Bangkok," อ้างถึงในเรื่องเดียวกัน.

³ กวงเกื้อน พันธุนาวิน และ บุญยิ่ง เจริญยิ่ง, "อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น" อ้างถึงในเรื่องเดียวกัน.

⁴ วัฒนา พลอยพราว, "องค์ประกอบทางบุคลิกภาพของวัยรุ่นชายและหญิงในจังหวัดสิงห์บุรีและกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

⁵ อนันต์ จันทร์ทวี, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับความคิดแบบสอบสวนและความถนัดทางการเรียน" (ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514).

จากผลการวิจัยเหล่านี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่นักเรียนชายมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชา กิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือต่ำกว่านักเรียนหญิง อาจจะเนื่องมาจาก นักเรียนชายมีความโล่งใจ ความรับผิดชอบ และการให้ความสำคัญต่อวิชาที่เรียนน้อยกว่านักเรียนหญิงก็เป็นได้

3. การประเมินผลในวิชาพลศึกษานั้น ในบางวิชาที่ไม่มีแบบทดสอบมาตรฐาน ครูจะตั้งเกณฑ์การให้คะแนนในการประเมินผลด้านทักษะของวิชาที่สอนขึ้นมาด้วยตนเอง ดังนั้น เกณฑ์การให้คะแนนของครูแต่ละคนจึงไม่เหมือนกัน¹ วิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาคาบสองมือ เป็นวิชาหนึ่งที่ไม่มีแบบทดสอบมาตรฐาน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่เกณฑ์การให้คะแนนของครูไม่มีความเป็นปรนัย คะแนนของนักเรียนขึ้นอยู่กับความพอใจในการประเมินของครู ซึ่งในบางครั้งยังขาดความแม่นยำในการให้คะแนน² ขาดความถูกต้อง ความแน่นอน และความยุติธรรม³ คะแนนของนักเรียนที่ได้มาจึงอาจจะแฝงไว้ด้วยความลำเอียง และมีความคลาดเคลื่อน เช่น ถ้าครูสนิทสนมกับนักเรียนคนใด ก็จะทำให้คะแนนแก่นักเรียนคนนั้นมากเป็นพิเศษ เป็นต้น เหตุผลดังกล่าวแล้วนี้ อาจเป็นสาเหตุทำให้คะแนนของนักเรียนหญิงก็ดีกว่านักเรียนชาย

4. ในการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนนั้น อาจเป็นไปได้ที่ครูมักจะตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักเรียนชายมีสมรรถภาพทางกายสูงกว่านักเรียนหญิง เพราะว่าโดยทั่วไปแล้ว แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายแต่ละแบบทดสอบ จะตั้งเกณฑ์สมรรถภาพของชายสูงกว่าหญิง

¹สาธิต ลิ้มขจรเกษ, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 68.

²ขจร ทั้งสุวรรณรังสี, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาฝึกหัดในชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 124 และ 118-119.

³รังสรรค์ พิรพรพิศาล, "สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการศึกษพลศึกษาของนิสิตปริญญาตรีในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, 2525), หน้า 79.

เสมอ เช่นมาตรฐานการทดสอบไอซีเอสทีเอฟที (ICSPFT) ของเยาวชนไทย ชาย - หญิง ปี 2512 ที่องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย¹ ได้ตั้งเกณฑ์เอาไว้ ก็ปรากฏว่า เกณฑ์สมรรถภาพทางกายของเยาวชนชายสูงกว่าเยาวชนหญิงเกือบทุกรายการ นอกจากนี้ ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา² ยังได้สำรวจสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาทีมชาติ ในประเภทกีฬาต่าง ๆ ปรากฏว่า เมื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพในค่าน้ำหนักตัว แรง-เหยียดขา แรงเหยียดหลัง ความจุปอดก่อนน้ำหนักตัว (กก./กก.นน.ตัว) ระหว่าง นักกีฬาทีมชาติชาย และทีมชาติหญิงในประเภทกีฬาที่เหมือนกัน นักกีฬาหญิงมีสมรรถภาพต่ำกว่านักกีฬาชายในทุกชนิดกีฬา ด้วยเหตุนี้ ครูจึงตั้งเกณฑ์การให้คะแนนสำหรับนักเรียนชายไว้สูงกว่านักเรียนหญิง เมื่อประเมินผลแล้วปรากฏว่า นักเรียนชายไม่สามารถปฏิบัติให้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดได้ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะนักเรียนชายมักไม่คำนึงถึงเกณฑ์ที่ครูกำหนดอย่างหนึ่ง และอาจเป็นเพราะขาดคุณสมบัติบางอย่าง เช่น ความอ่อนช้อย ความนุ่มนวล ความตั้งใจ เป็นต้น ในขณะที่นักเรียนหญิงมีลักษณะเหล่านี้ จึงสามารถทำคะแนนได้ดีตามเกณฑ์ที่ครูกำหนด ดังนั้น นักเรียนหญิงจึงได้คะแนนสูงกว่านักเรียนชาย

จากข้อสังเกตและผลการวิจัยต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้นำมาเสนอไว้ นี้ จะเห็นได้ว่า อาจจะเป็นไปได้ที่สิ่งเหล่านี้ เป็นสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชา กิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือสูงกว่านักเรียนชาย

ข้อเสนอแนะ

1. นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือต่ำ ซึ่งอาจจะรวมถึงวิชาอื่นด้วย นอกจากนี้ ผู้ที่บุคลิกภาพแบบเก็บตัวมักจะมีปัญหาในด้านการปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่แวดล้อม อันจะก่อให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิตต่อไปได้ ดังนั้น ครูจึงควรเอาใจใส่ช่วยเหลือ

¹ องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, "มาตรฐานการทดสอบ ICSPFT เยาวชนไทย ชาย-หญิง ปี 2512" อ้างถึงใน สุเนต นวกิจกุล, การสร้างสมรรถภาพทางกาย (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 251๖), หน้า 154-157.

² _____, การสำรวจสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา (กรุงเทพมหานคร: องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2523), หน้า 6-27.

นักเรียนเหล่านี้ โดยพยายามให้นักเรียนเหล่านี้ได้เข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอย่างทั่วถึง การที่จะดำเนินการช่วยเหลือให้ไค้ดลนั้น ครูควรจะต้องรู้ถึงลักษณะความต้องการของนักเรียน แล้วจัดโปรแกรมพลศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการอันนั้น โดยเน้นให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จในการร่วมกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งจะช่วยให้ส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น และนักเรียนจะได้รับการยอมรับจากหมู่เพื่อนมากขึ้นอีกด้วย สิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้นักเรียนมีลักษณะการแสดงความกล้ามากขึ้น

2. ครูควรจะได้มีการปรับปรุงเกี่ยวกับวิธีการเลือกวิชาที่จะนำมาสอน โดยเน้นความต้องการและความสนใจของนักเรียนเป็นหลัก ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ วิชาพลศึกษาที่แต่ละโรงเรียนเปิดสอนแก่นักเรียนนั้น ส่วนใหญ่ครูจะเป็นผู้เลือกเองว่าจะเปิดสอนวิชาอะไร โดยใช้ความพร้อมของครู อุปกรณ์ และสถานที่ เป็นหลักในการเลือก ไม่ได้เน้นความต้องการและความสนใจของนักเรียนส่วนใหญ่ เมื่อวิชาที่เปิดสอนไม่ตรงกับ ความสนใจ ก็จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในวิชาที่เรียน ทำให้ผลการเรียนต่ำ ดังนั้น ครูจึงควรเลือกวิชาที่เป็นที่ต้องการ ตรงกับลักษณะและความสนใจของนักเรียนส่วนใหญ่

3. ควรปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และระยะเวลาในการเรียน ให้สอดคล้องกับวิชาพลศึกษาบางวิชาที่มีเนื้อหาค่อนข้างมาก เพราะถ้าจัดไม่รัดกุมดีพอ จะทำให้ครูต้องเร่งสอนเพื่อให้ไค้เนื้อหาครบทั้งหมดความหลักสูตรและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ไค้ตั้งเอาไว้ ทำให้ไม่มีเวลาทบทวน หรือซักการเน้นในเนื้อหาบางตอนที่ยาก ทั้งนี้ รวมถึงการฝึกซ้อมนอกเวลา ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา คือ เมื่อไม่มีเวลาฝึกซ้อม ครูไม่ไค้สอนทบทวนทักษะเก่า ต้องสอนทักษะใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อย ก็จะทำให้เกิดการไค้หน้าลืมหลัง และจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายตามมา โดยเฉพาะนักเรียนที่มีลักษณะเก็บตัวที่ไม่ค่อยกล้าแสดงออกอยู่แล้ว ก็ยิ่งจะทำให้ผลการเรียนต่ำลง เพราะนักเรียนไม่สามารถทำได้ตามที่ครูมุ่งหวัง

4. ครูควรจะได้สำรวจว่า วิชาพลศึกษาวิชาไค้บ้าง ที่จะสามารถช่วยปรับปรุงแก่นบุคลิกภาพของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ให้มีลักษณะแสดงความกล้ามากขึ้น กล้าแสดงออก

และสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อนำวิชาเหล่านั้น มาใช้สอนเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนอย่างเต็มที่

5. ควรจะได้มีการสร้างเกณฑ์มาตรฐานในการวัดผลและประเมินผลสำหรับ วิชาที่เป็นวิชาบังคับและวิชาเลือกที่มีอยู่ในหลักสูตรให้มีมาตรฐานในการวัดอย่างเดียวกัน เพราะในเรื่องนี้ เป็นจุดอ่อนของการวัดและประเมินผลในวิชาพลศึกษา ที่เกณฑ์การให้ คะแนนของครูไม่มีความเป็นปรนัย ไม่มีความแม่นยำ คะแนนขึ้นอยู่กับความพอใจของครู ถ้าวิชาพลศึกษาทุกวิชามีเกณฑ์มาตรฐานในการวัดและประเมินผล ก็จะช่วยให้คะแนนของ นักเรียนมีความคลาดเคลื่อนน้อยลง

6. การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาทุก ๆ วิชา ควรจัดให้ สอดคล้องกับวัย เพศ พัฒนาการ และบุคลิกภาพของนักเรียน เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียน เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน และเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะได้มีการสำรวจความต้องการและความสนใจของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ แบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวว่า ในบรรดากิจกรรมพลศึกษาทั้งหมดคนในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวและแบบแสดงตัวชอบเรียนกิจกรรมอะไร และกิจกรรมพลศึกษากิจกรรมไหนที่ทั้งสอง กลุ่มชอบเหมือนกัน ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะได้สามารถจัดโปรแกรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ให้ตรงกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน

2. ควรจะใช้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาวิชาอื่นที่นอกเหนือจากวิชา กิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป เพื่อให้ทราบผลการ วิจัยว่า จะมีความแตกต่างกับผลการวิจัยนี้หรือไม่

3. ควรจะได้มีการศึกษาความแตกต่างของสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษา ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว โดยใช้ประชากรที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับประถมศึกษาและอุดมศึกษาบ้าง เพื่อที่จะได้ทราบว่า เมื่อใช้ประชากรอีกระดับ การศึกษาหนึ่งนั้น สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มจะแตกต่างกันหรือไม่

4. ควรจะได้มีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่น สภาพร่างกาย ระดับสติปัญญา วิธีการสอนของครู วิธีการประเมินผล การอบรมเลี้ยงดู และ ค่านิยมของครอบครัว เป็นต้น เพราะตัวแปรเหล่านี้ อาจส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาผลึกษาของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสงทองตัวได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย